

Alumbramiento

Direcció: Pau Teixidor **Guió:** Lorena Iglesias, Pau Teixidor **País:** Espanya **Durada:** 101 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** María Vázquez, Sofía Milán, Celia Lopera González... **Fotografia:** Pepe Gay de Liébana **Distribuïdora:** Filmax **Estrena a Espanya:** 19/06/2024

No recomanada per a menors de 16 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Versió original en espanyol

SINOPSI

Espanya, 1982. La Lucía, de setze anys, es queda embarassada i la seva mare decideix traslladar-la a Madrid per donar fi a aquesta situació imprevista i no desitjada. La jove ingressa a Peñagrande, un centre per a adolescents embarassades on forjarà una forta amistat amb les seves companyes i descobrirà que se li vol arrabassar allò que encara no té: la seva filla. (Filmax)

CRÍTICA

Maternitats frustrades

1982. La Lucía té 14 anys i està embarassada. La seva mare la porta des del seu poble fins a Madrid, per ser atesa per una institució de monges. Després de ser examinada per un metge entrarà a viure a Peñagrande, una residència situada als afores de la ciutat. Allà coneixerà altres noies en la seva mateixa situació, joves que esperen el terme del seu embaràs en aquest internat sinistre al qual han estat enviades per les seves famílies.

El director **Pau Teixidor** narra una història depriment sobre el drama de l'embaràs adolescent ambientat a l'Espanya dels primers anys vuitanta del segle XX, una època d'il·lusions polítiques i canvis desenfrenats que contrasta amb la vida de les protagonistes, joves recloses contra la seva voluntat en una institució regentada per religioses per dur a terme la seva gestació i poder donar a llum els seus nadons. Ja des del començament el director emmascara de tenebrisme la història, en pintar unes dones adultes tremendament desagradables, començant per la mare de la protagonista i seguint després per cadascuna de les monges i cuidadores de les embarassades, totes dones d'aspecte atroncat, d'intencions ambigües o directament falses i molt condescendents en parlar amb les noies, l'aparent tasca humanitària de les quals està completament desproveïda d'afecte i comprensió. Resulta per emmarcar, pel que tenen de negatiu, les referències directament religioses o la sessió en què es parla a les nenes de com és de nociu l'avortament, amb una pedagogia de la por tan patètica i sinistra que sembla una caricatura.

El millor d'**Alumbramiento** és per això la relació que s'estableix entre les adolescents, cadascuna amb la seva història i personalitat, però totes fràgils i molt unides per la seva difícil situació. Hi ha una veritable fraternitat entre elles, amb moments propis de l'adolescència, discussions i extremismes, però també amb complicitats veraces. Destaca la sensibilitat de la protagonista, una jove que sap comprendre i estimar de veritat, i també patir amb les altres. Especialment emotius són els passatges en què consola l'Inma en la nadala i la commovedora escena en què conversa amb el Coque, la Síndrome de Down de la qual la converteix en diana de burles de les més desaprensives. El treball de l'actriu **Paula Agulló** com a Coque és realment sorprenent.

Amb una ambientació tristoia, incrementada per la fotografia sempre en penombra de **Pepe Gay de Liébana**, **Alumbramiento** transmet una opressiva visió de l'embaràs juvenil, com si mai no fos possible optar per una sortida alegre. De fet, l'instint de maternitat és reprimat, a vegades per mètodes terriblement cruels. I a més d'aquesta manca de llum que travessa la trama, Teixidor aposta per un fatalisme punyent que potser resulta excessiu en la denúncia d'uns fets que van poder passar en aquest tipus d'institucions. En realitat el més lluminós de la pel·lícula són les magnífiques interpretacions que el director extreu del grup de noies, gairebé totes debutants. I d'entre elles sobresurt **Sofia Milán** amb un treball memorable com l'observadora, taciturna i bondadosa Lucía. El seu futur és més que prometedor.

Pablo de Santiago – decine21.com